

Arrest

nr. 87 129 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 2 maart 1995 in de Dagestaanse stad Khasavyurt, waar u ook geregistreerd was, en bent dus minderjarig.

Uw problemen begonnen nadat u midden januari 2012 getuige was van een ruzie. U had die dag na school afgesproken met 2 vrienden om op de heuvel in de buurt te spelen. U kwam als eerste aan op de heuvel. Uw vrienden waren nog nergens te bespeuren, maar een honderdtal meter verderop zag u drie mannen staan ruziën. U dacht dat ze gedronken hadden en besteedde er verder geen aandacht aan. Op het moment dat u besloot van de heuvel te glijden, hoorde u plots enkele geweerschoten, waarna u het bewustzijn verloor. U kwam opnieuw bij in uw eigen huis en vroeg uw moeder wat er gebeurd was. Blijkbaar hadden de bureu u onderaan de heuvel bewusteloos gevonden en u vervolgens

naar huis gebracht. In uw nabijheid werd ook het lichaam van een vermoorde politieagent gevonden. Nog diezelfde dag kwamen twee politieagenten naar uw huis omdat ze u enkele vragen wilden stellen over wat er gebeurd was. Uw moeder zei dat uw toestand het nog niet toeliet u te ondervragen en stuurde hen weg. Ze lieten wel een convocatie achter waarmee u zich de volgende dag bij de stadsadministratie diende aan te bieden, wat u ook deed. Daar werd u ondervraagd door een medewerker van de FSB over wat u de vorige dag gezien had. U vertelde naar waarheid wat er gebeurd was, maar de FSB-medewerker werd plots erg boos en deed een telefoontje. Even later kwam er een tweede medewerker binnen, die u exact dezelfde vragen stelde. U gaf hem dezelfde antwoorden, maar werd plots hard geslagen op uw buik. De andere medewerker legde u vervolgens enkele blanco documenten voor en vroeg u die te tekenen, wat u ook deed. Uw binnenlands paspoort werd in beslag genomen en u kreeg nog 2 dagen de tijd om terug te komen en te vertellen wie de moordenaar van de agent was. Die avond kreeg u thuis bezoek van uw neef die bij de stadsafdeling werkte. Hij had van een vriend vernomen dat u beschuldigd zou worden van medeplichtigheid aan de moord op de politieagent. Hiervoor had men gebruik gemaakt van de door u getekende blanco documenten. Uw neef raadde u aan zo snel mogelijk te vertrekken. Daarom nam uw vader contact op met een andere neef, die nog diezelfde avond langskwam om afspraken te maken met uw vader. Die nacht maakte uw moeder u wakker en vroeg u zich aan te kleden. U moest afscheid nemen van uw ouders en samen met uw neef vertrekken.

U verliet Dagestan op 11 januari 2012. Vanuit Khasavyurt bracht uw neef u met de wagen naar Belarus. Daar stapte u over in het slaapcompartiment van een vrachtwagen, die u naar België bracht. U bereikte België op 18 januari 2012 en nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen had met de ordediensten omdat u toevallig in de buurt was toen een agent werd vermoord.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. U verklaarde namelijk dat u aan het spelen was op een heuvel in de buurt van uw huis toen u plots enkele schoten hoorde, waarna u bewusteloos raakte. Toen u opnieuw bij bewustzijn kwam, bevond u zich al in uw eigen huis. Uw moeder vertelde u dat de bureu u onderaan de heuvel gevonden hadden. In uw nabijheid lag ook het lichaam van een vermoorde politieagent (CGVS, p. 9). Merkwaardig genoeg herinnerde u zich niet wanneer dit precies gebeurde. U kon enkel aangeven dat deze gebeurtenis plaatsvond ergens midden januari 2012, maar de precieze datum kon u niet geven (CGVS, p. 10). Gelet op de recentheid van deze gebeurtenis en het feit dat dit incident aan de basis lag van uw vertrek, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u deze gebeurtenis precies in de tijd kon situeren. U had ook geen idee wie de agent was van wie het dode lichaam in uw nabijheid gevonden werd (CGVS, p. 11). Verder haalde u aan dat op de dag van dit incident nog twee politieagenten naar uw huis kwamen om u enkele vragen te stellen. Uw moeder stuurde hen weg, maar ze lieten een convocatie achter waarmee u zich de volgende dag bij de stadsafdeling moest aanmelden (CGVS, p. 9). U kon echter niet zeggen op welk adres u zich moest aanmelden noch in welke hoedanigheid u dit moest doen (CGVS, p. 11). U wierp wel op dat u de convocatie niet bekeken had. Gelet op het belang van dit document is deze verklaring echter weinig geloofwaardig, te meer omdat u zich die dag in uw eentje ging aanmelden (CGVS, p. 12) en u de convocatie moest afgeven aan het onthaal (CGVS, p. 9). Bovendien wist u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel te vertellen dat u zich als getuige moest aanbieden (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5). Daarnaast vermeldde u dat de ordediensten u twee dagen de tijd gaven om te vertellen wat er echt gebeurd was (CGVS, p. 9). Op de vraag wat er na afloop van die twee dagen zou gebeuren indien u dit niet deed, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 12). U voerde wel aan dat de FSB-medewerkers hierover niets verteld hadden. Het is echter weinig aannemelijk dat de ordediensten u onder druk wilden zetten door u een tijdslimiet op te leggen zonder u te wijzen op de mogelijke gevolgen bij het niet naleven ervan. Tot slot kon u niet zeggen of u vandaag in uw land van herkomst ergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt noch of u er ondertussen officieel gezocht zou worden (CGVS, p. 13). U verklaarde immers dat u Dagestan verliet op aanraden van uw neef, die te weten gekomen was dat de ordediensten u als medeplichtige aan de moord op de politieagent zouden laten opdraaien (CGVS, p. 9). U had ook geen enkel idee wat de huidige stand van zaken is in het onderzoek naar de moord op de politieagent (CGVS, p. 13). U vertelde wel dat u zelf geen contact meer gehad hebt met uw ouders of iemand anders in Dagestan uit angst dat de telefoonlijnen afgeluisterd worden (CGVS, p. 3 en 5). Er dient echter op gewezen te worden dat er ook andere mogelijkheden bestaan om informatie in te winnen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw zus wel nog telefonisch contact onderhoudt met uw ouders (CGVS, p. 13) en u hier in België contact had met uw zus (CGVS, p. 4). Bijgevolg beschikte u wel over de mogelijkheid om hierover informatie in te winnen. Aangezien elk van voornoemde

elementen de kern van uw asielrelaas raakt, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast slaagde u er niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde dat uw binnenlands paspoort door de politie van Khasavyurt in beslag genomen werd (CGVS, p. 6). Deze verklaring kan echter niet overtuigen, te meer omdat u niet eens wist waarom uw paspoort ingehouden werd en u ook hier niet kon aangeven wanneer dit precies gebeurde (CGVS, p. 6). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw geboorteakte, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Ze bevat namelijk uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een standaardmotivering, die in strijd is met de stukken van het dossier. Ook meent verzoekende partij dat de bestreden beslissing een vorm van rechtsmisbruik uitmaakt en dat deze absoluut niet in verhouding staat met de gevolgen die met deze weigeringsbeslissing gepaard gaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij wenst op te merken dat de motivering zich hoofdzakelijk beperkt tot de inhoud van de convocaties en het gegeven dat verzoekende partij niet kon zeggen op welk adres zij zich moest aanmelden. Zij verduidelijkt dat haar moeder haar heeft verteld waar zij zich diende aan te melden en dat zij er verder geen aandacht aan heeft geschonken. Verzoekende partij benadrukt dat de meeste mensen het politiebureau van hun woonplaats kennen zonder dat ze daarom het exacte adres kunnen geven.

2.2.3.2. De Raad merkt ten eerste op dat verwerende partij zich in haar beslissing, in afwijking van wat verzoekende partij voorhoudt, niet hoofdzakelijk beperkt tot de inhoud van de convocaties en het gegeven dat verzoekende partij niet kon zeggen op welk adres zij zich moest aanmelden. Dit blijkt duidelijk uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verder merkt de Raad op dat, hoewel nog kan worden aanvaard dat verzoekende partij weet waar het politiebureau van haar woonplaats ligt, zonder dat zij daarom het exacte adres kan geven, het echter zeer onaannemelijk is dat zij totaal niet op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van de afgeleverde convocaties. Zo weet verzoekende partij evenmin in welke hoedanigheid zij zich moest aanbieden. Deze onwetendheid is dan weer strijdig met de tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gedane bewering dat zij als getuige werd opgeroepen,

merkt verwerende partij op. Gelet op het belang van dit document, komt het niet geloofwaardig over dat verzoekende partij dit document niet zou hebben bekeken en dat zij er verder geen belang aan zou hebben gehecht. Verwerende partij wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij tevens verweten niet te kunnen zeggen wanneer precies het voorval met de agent plaatsvond, wat er na afloop van de twee dagen zou gebeuren indien zij binnen die termijn niet zou hebben verteld aan de ordediensten wat er zich had afgespeeld op de heuvel, of zij vandaag in haar land van herkomst ergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt, of zij er ondertussen officieel gezocht wordt en wat de huidige stand van zaken is in het onderzoek naar de moord op de politieagent. Het zijn deze verschillende onwetendheden en het zich niet verder informeren over de stand van zaken samen gelezen met de vaststelling dat verzoekende partij haar Russisch binnenlands paspoort niet kan neerleggen, die tot de conclusie geleid hebben dat geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas.

2.2.4.1. Met betrekking tot het ontbreken van haar Russisch binnenlands paspoort, herhaalt verzoekende partij dat zij niet in de mogelijkheid is om dit document voor te leggen aangezien zij dit heeft moeten inleveren bij het verhoor. Ook in België wordt een identiteitskaart, het identiteitsdocument bij uitstek, gevraagd bij verhoor en afzonderlijk gelegd, zo stelt verzoekende partij. Zij wijst erop dat zij, gelet op de aard van de feiten, niet in staat is om op de Russische ambassade een nieuw paspoort aan te vragen. Tot slot argumenteert verzoekende partij dat zij niet achter diende te houden waar zij woonde – zij heeft op deze vraag steeds correct geantwoord – en bevestigt zij dat zij nooit een internationaal paspoort heeft aangevraagd aangezien zij de Russische Federatie nog nooit heeft verlaten en het de bedoeling was om bij haar ouders te blijven.

2.2.4.2. De Raad oordeelt dat de bemerking dat bij een verhoor in België ook de identiteitskaart wordt gevraagd en afzonderlijk wordt gelegd niet gelijk staat aan het in beslag nemen van een dergelijk identiteitsdocument, zoals verzoekende partij voorhoudt met betrekking tot haar intern Russische paspoort. Dit paspoort werd haar afgenomen en na verhoor niet meer teruggegeven.

Voormeld betoog van verzoekende partij weerlegt bovendien op generlei wijze waarom zij er niet in slaagt op precieze wijze aan te geven wanneer juist dit bij uitstek belangrijkste identiteitsdocument binnen de Russische Federatie aan haar werd ontnomen. De vaststelling dat verzoekende partij dit niet weet – ondanks het zich voordoen van deze gebeurtenis amper hooguit drie maanden voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal – verhindert aan het voorgehouden ontnemen van dit identiteitsdocument bij uitstek door haar eigen autoriteiten enig geloof te hechten.

Verder blijft de vaststelling overeind dat door het ontbreken van dit document een aantal van de hierin vervatte belangrijke gegevens niet door verwerende partij kunnen worden gecontroleerd.

Er dient tevens andermaal te worden aangestipt dat het niet neerleggen van haar Russisch binnenlands paspoort niet als een losstaande overweging mag worden beschouwd. De Raad benadrukt nogmaals dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen.

2.2.5. Verzoekende partij betoogt dat er niet kan of mag worden voorbijgegaan aan het feit dat zij van Tsjetsjeense origine is en dat etnische Tsjetsjenen in Dagestan nog steeds niet correct worden behandeld, zo getuigen verschillende internationale organisaties. De Raad wijst in dit verband op de volgende passage uit de bestreden beslissing: *“Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”* Derhalve kan worden vastgesteld dat de commissaris-generaal niet zonder meer voorbijgaat aan het feit dat verzoekende partij van Tsjetsjeense origine is, doch oordeelt dat, om verschillende redenen, de loutere Tsjetsjeense origine op zich niet volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, waarna hij

tot de conclusie komt dat aan de voorgehouden problemen in het land van herkomst geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij brengt verder geen informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert om tot de vaststelling te komen dat de loutere Tsjetsjeense origine op zich niet volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet correct is.

2.2.6. Verzoekende partij vestigt er de aandacht op dat zij, noch haar ouders kunnen aankloppen bij de politie of bij andere overheidsinstanties en dat een vlucht de enige mogelijkheid was om een normaal leven te kunnen leiden. De Raad ziet niet in hoe dergelijke opmerking enige afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Het is immers niet dienstig om te benadrukken dat verzoekende partij in haar land van herkomst geen bescherming/hulp kon krijgen voor haar problemen, aangezien aan deze problemen, omwille van de hierboven uiteengezette redenen, geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Waar verzoekende partij stelt dat er nergens werd gekeken naar haar specifieke situatie, verwijst de Raad naar de inhoud van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat voormeld argument feitelijke grondslag mist. Verder meent de Raad dat hij met het argument van verzoekende partij als zou de motivering in strijd zijn met de stukken van het dossier geen rekening kan houden, aangezien verzoekende partij aangaande bewering niet eens uitwerkt in haar verzoekschrift.

2.2.8. Het voorgaande in acht genomen, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Omtrent het argument dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissing zou beperken tot een standaardmotivering, merkt de Raad volledigheidshalve op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, in geen geval betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad wijst er verder op dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig

geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing absoluut niet in verhouding staat met de gevolgen voor haarzelf, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT